

Наведемо фактори посилення конкурентних позицій вищих навчальних закладів аграрної освіти згідно критеріїв конкурентоспроможності з врахуванням рейтингів вищих навчальних закладів України і рейтингів вищих аграрних закладів. До споживчих факторів впливу на конкурентоспроможність віднесемо: конкурентний статус, престижність спеціальностей, науково-освітній потенціал, матеріально-технічну базу, загальну популярність і репутацію, якість освіти, швидкість реагування на зміни запитів абітурієнтів і роботодавців, спектр освітніх послуг, форми навчання, інноваційний потенціал і його реалізація, інтенсивність закордонних зв'язків, оцінку рівня підготовки випускників роботодавцями, внутрішньокорпоративне середовище; та враховуючи сучасні виклики - можливість забезпечити проходження практичних занять в умовах сучасного виробництва (фактор дуальної освіти). До вартісних факторів впливу віднесемо ціну навчання і фінансову стійкість розвитку, а також додамо - спеціальні умови вступу (регіональний коефіцієнт, додаткові бали за призові місця на олімпіадах тощо).

Враховуючи викладане, основним напрямком подальших досліджень є комплексне дослідження конкурентних переваг вищих навчальних закладів аграрної освіти на ринку освітніх послуг та визначенні вагомості факторів посилення конкурентних позицій.

Перелік використаних джерел:

1. Царенко І. О. Методи оцінки рівня конкурентоспроможності вищих навчальних закладів / І. О. Царенко // Молодий вчений – 2015. – № 2 (17) – С.122 – 125.
2. Заєць М. А. Показники та критерії підвищення конкурентоспроможності продукції промислового підприємства / М. А. Заєць, М. В. Рубанова // Труды Одесского политехнического университета (Экономика) – 2009 – № 1 (31) – С. 221–224.
3. Багиев Г. Л. Маркетинг: Учебн. для вузов / Г. Л. Багиев. – М.: Экономика, 2000. - 345с.
4. Анненкова І. П. Основні тенденції розвитку системи управління якістю освіти у ВНЗ / І. П. Анненкова. – Лондон-Київ: Матеріали XIV Міжнародної науково-практичної конференції "Актуальні проблеми і сучасні тенденції розвитку психології та педагогіки" // gisap.eu

УДК 636.2:631.1

Куліковський Віктор

студент 4 курсу групи УП–20

Житомирський державний технологічний університет,

м. Житомир, Україна

Victor Kulikovskyy

4th year student of UP-20 group

Zhytomyr State Technological University,

Zhytomyr, Ukraine

Науковий керівник: **Ткачук В.О.,**

к.е.н., доцент кафедри управління персоналом та економіки праці

Житомирський державний технологічний університет,

м. Житомир, Україна

Scientific supervisor: **Tkachuk V.O.,**

Ph.D., Associate Professor of the Department of Personnel Management and Labor Economics

МЕТОДИКА ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОМИСЛОВИХ РОБОТІВ НА РОБОЧИХ МІСЦЯХ НА ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВАХ METHODS OF IMPLEMENTATION INDUSTRIAL ROBOTS IN THE WORKPLACE IN INDUSTRIAL ENTERPRISES

Головною проблемою промислових підприємств при вдосконаленні виробництва є не те, скільки коштує обладнання, а те як новинку впровадити в процес промислового виробництва з мінімальними затратами часу і грошей, в т.ч. з оптимальним рівнем сприйняття нововведення робітничим персоналом. Спираючись на це, ми рекомендуємо

проектній групі розробити та надалі дотримуватися кількох етапів, що дадуть змогу впровадити нову роботизовану техніку з мінімальними економічними затратами та соціальним напруженням на підприємстві (рис. 1).

Насамперед, необхідно розробити положення, яке б інформувало робітників про впровадження промислових роботів і автоматизованих систем на підприємстві. Це дозволить наперед формувати трудову поведінку працівників, які відчуватимуть зацікавленість роботодавця у їх прихильності до розвитку підприємства, краще розумітимуть гостру потребу майбутнім техніко-технологічних змін.

На другому етапі потрібно забезпечити можливість для підприємства-виробника роботів дослідити закономірності проходження основних виробничих процесів на підприємстві-замовнику, щоб сформувати повне уявлення про те, яке обладнання і яких потужностей належить виробити для успішної роботи підприємства (визначити габарити устаткування, потужність двигуна, складність управління і програмування робототехніки та ін.).

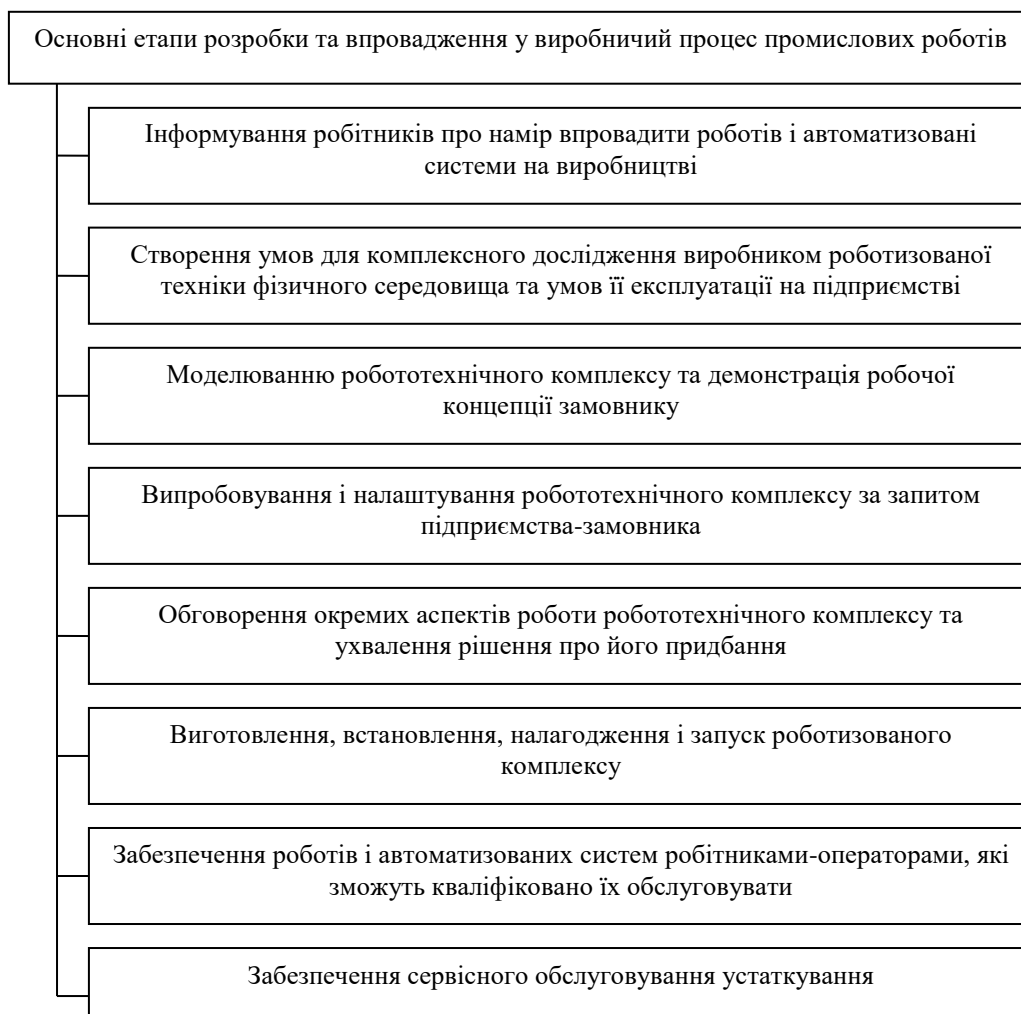

Рис. 1. Етапи інтегрування роботів і автоматизованих систем у виробництво

Далі виникає потреба в тривимірному моделюванні робототехнічного комплексу (сукупності промислових роботів і автоматизованих систем). Мається на увазі те, що на підставі зібраної інформації, використовуючи 3D-моделі виробів замовника, розробляється проект майбутнього робототехнічного комплексу за допомогою спеціальних комп'ютерних програм. Таке моделювання дозволяє скомплектувати роботизований / автоматизований комплекс, створити і відпрацювати дуже близько до реальності технологічні програми з врахуванням всіх вимог технології виробництва (метод офлайн-програмування) і продемонструвати робочу концепцію замовнику.

На четвертому етапі впровадження промислових роботів і автоматизованих систем має відбутися випробовування цього устаткування перед його безпосереднім постачанням замовнику. Підприємство-виробник, до якого звернувся замовник, має провести ряд тестів, які дадуть змогу перевірити технічну справність роботів і систем, а також налаштувати їх за запитом клієнта.

Подальша робота буде стосуватися обробки отриманих результатів роботи робототехнічного комплексу, обговорення окремих аспектів із замовником і ухвалення рішення. На даному етапі підприємство-виробник остаточного узгоджує питання продажу комплексу із замовником, встановлює, чи задовольняють його отримані результати, чи ні.

Відповідальним етапом постає виготовлення, встановлення, налагодження і запуск роботизованого комплексу на території замовника. На даному етапі підприємство-виробник остаточно перевіряє дієздатність роботів і автоматизованих систем.

Одним із найскладніших етапів, згідно з цією методикою впровадження робототехніки, є забезпечення роботів і автоматизованих систем робітниками-операторами, які зможуть кваліфіковано їх обслуговувати. Для вирішення цього завдання керівництво може обрати один з двох можливих варіантів:

– звільнити працівників, яких буде складно перепідготувати, і замінити їх кадрами, які мають достатні компетенції для обслуговування робототехніки. В умовах вітчизняного ринку праці такий варіант видається нереалістичним, оскільки система традиційної професійно-технічної освіти ні матеріально, ні технічно не спроможна забезпечувати ринок праці кадрами такої кваліфікації, тим паче в такій чисельності. Така ж низька ймовірність переманити подібних робітників-операторів з інших підприємств. Якщо все ж кадри необхідної кваліфікації на ринку праці будуть присутніми, то знадобиться досить багато часу на їх пошук і підбір. А це прямо відобразиться на доходності діяльності;

– перенавчити своїх працівників. Цей спосіб виглядає менш затратним і більш ефективним, оскільки досвідчені працівники більш адаптовані до цього підприємства (мікроклімату, очікувань керівника), тому вони одразу готові розпочати навчання для одержання нових навиків, знань і вмінь.

Навчання працівників має розпочатися ще до того, як роботизовану техніку привезуть і встановлять на підприємстві – це дасть змогу робітникам відразу, без простоїв дорогоцінного устаткування, приступити до виконання своїх обов'язків.

Підсумковим етапом інтегрування робототехніки у виробничий процес є забезпечення сервісного обслуговування устаткування. Він може бути реалізований через замовлення послуг у виробника цього устаткування, або через формування власної сервісної бригади, що також дозволить зберегти значну частину робітничого персоналу в межах підприємства.

Таким чином, можемо відзначити, що кожен із перелічених етапів є невід'ємною умовою успішного впровадження роботизованої техніки на підприємстві з мінімальними економічними затратами та соціальним напруженням робітничого персоналу.

Перелік використаних джерел:

1. Основні принципи та етапи роботи нашої компанії на шляху впровадження роботів та автоматизації виробництва [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.robotics.kiev.ua/robotics_principles.html. – Дата звертання: 11.02.18.